Володимир Маяковський

Додому!

Перекладач: Микола Бажан

Утікайте, мислі, в даль помчавши!
Обіймись,
душі і моря плин.
Той,
кому
все ясно завше,-
чи
не просто
дурень
він?
Я в каюті
найгіршій з усіх —
всю ніч наді мною
тупоти ніг.
Всю ніч
об стелю
танок молотив,
всю ніч
стогнав
надокучний мотив:
"Маркіто,
Маркіто,
створіння чудне,
чому ти,
Маркіто,
не любиш мене..."
А нащо
любить мене Маркіті?!
Для неї

не вистачить
в мене й монет.
Маркіту
(моргніть лиш!)
тієї ж МИТІ
за сотню франків
приведуть в кабінет.
Невеликі гроші —
поживи для шику —
ні,
інтелігенте,
збивши чуб гидкий,
будеш ти телющити
швацьку їй машинку,
що по стьожках
строчить,
наче шовк, рядки.
Ідуть пролетарі
до комунізму низом —
низом шахт
і нив
ідуть, земні,-
я ж
з небес поезії
зринаю в комунізм,
бо любові
без нього
немає мені.
Все одно —
чи сам зіславсь я,
чи хтось послав до мами
слів ржавіє сталь,
чорніє басу мідь.
Нащо я
під чужоземними дощами

мушу мокнути,
іржавіти
і гнить?
Ось лежу,
поїхавши за води,
свою машину
ледве рухаючи
лінню.
Відчуваю
радянським я себе
заводом,
що виробляє щастя поколінням.
Не хочу,
щоб мене, наче квітку з полян,
рвали
під час гуляння.
Хочу я,
щоб в дебатах
пітнів Держплан,
даючи
мені
річне завдання.
Хочу я,
щоб над думкою
часів комісар
із наказами нависав.
Хочу я,
щоб зверхставками
спеца
діставало
любовище серце.
Хочу я,
щоби після роботи
завком
замикав мої губи

замком.
Хочу я,
щоб з багнетом
зрівняли перо,
з чавуном щоб
і з витопом сталі,
про роботу поезій,
від Політбюро,
щоб виголошував
доповідь Сталін.
"Так, мовляв,
так...
до найвищих засад
пройшли ми
з халуп нужденних;
розуміння поезій
в Республіках Рад
вище
від норм довоєнних..."

1925-1926